

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 У 000022 18 Увп
Бања Лука, 6.12.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Смиљане Мрша председника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Турковића чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби М.Ђ. из П. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 23.3.2017. године Министарства (у даљем тексту: тужени), у предмету понављања поступка утврђивања статуса РВИ и признавања права на личну инвалиднину, одлучујући о захтјеву тужиоца, заступаног по пуномоћницима мр М.Д. и мр Д.З. адвокатима из Заједничке адвокатске канцеларије у П., за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Приједору број 16 0 У 000022 17 У од 14.11.2017. године, у нејавној сједници одржаној дана 6.12.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијен приједлог тужиоца за понављање поступка окончаног рјешењем туженог број ... од 14.9.2011. године, а којим је одбијена жалба тужиоца изјављена на рјешење Одјељења за борачко-инвалидску заштиту П. (у даљем тексту: Одјељење П.) број ... од 28.4.2010. године и истовремено у поступку ревизије то првостепено рјешење укинато и ријешено да се тужиоцу утврђује престанак статуса ратног војног инвалида (РВИ) и права на личну инвалиднину са даном 1.10.2011. године, због непостојања услова прописаних чланом 4. став 1. Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Службени гласник РС“ број 55/07 - пречишћени текст, 59/08 и 118/09, у даљем тексту: Закон о правима бораца - пречишћени текст), то јест услова у погледу прописаног процента војног инвалидитета од најмање 20%, јер је на основу Налаза и мишљења другостепене љекарске комисије број 858/2011 од 13.9.2011. године код тужиоца утврђен војни инвалидитет испод 20%.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да како је код тужиоца извршена ампутација четвртог прста десне шаке, што је правилно утврђено Налазом и мишљењем првостепене љекарске комисије број 858/2011 од 13.9.2011. године, који је потврђен Налазом и мишљењем другостепене љекарске комисије број 129/2017 од 21.3.2017. године у поступку доношења оспореног акта, тако да је оштећење организма тужиоца цијењено по тачки 16. Листе процента војног инвалидитета (у даљем тексту: Листа) као саставног дијела Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 22/93, у даљем тексту: Правилник) испод 20%, па како се код тужиоца не ради о ограниченој покретљивости већине прстију једне шаке, да би се војни инвалидитет цијенио по тачки 5. Листе у проценту од 20 до 40%, у конкретној ствари се

ради о једној повреди на основу које је утврђен степен инвалидности усљед рањавања испод 20%, које стање је и даље непромијењено, сходно чему је правилно одбијен приједлог тужиоца за понављање поступка, јер му се на основу новоприложене медицинске документације и даље не може признати статус РВИ.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде материјалног прописа и прописа о поступку која је била од утицаја на рјешење ствари. Износи хронологију поступања по његовог захтјеву за утврђивање статуса РВИ и признавања права на личну инвалиднину, те приговара ранијем Налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије број 85/16 од 23.2.2016. године у којем је констатовано да је неспорно његово рањавање (у правно релевантном периоду за признавање статуса РВИ) у предјелу четвртог прста десне шаке, који му је ампутиран, сходно чему је цијењен по тачки 16. Листе испод 20%, на основу чега је тужени закључио да нема основа за повећање војног инвалидитета на основу медицинске документације коју је приложио уз приједлог за понављање поступка, при чему није узет у обзир медицински налаз из 2013. године у којем је наведено да му је ампутиран трећи прст десне шаке и да има ограничене покрете у четвртом и петом прсту. Како је приједлог за понављање поступка благовремено поднесен у законском року од 5 година, према одредби члана 103. став 2. Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Службени гласник РС“ број 134/11,9/12 и 40/12), сматра да му задобијене повреде приликом рањавања нису правилно цијењене, са чим у вези се позива и на медицинску документацију коју доставља уз предметни захтјев, конкретно на налазе и мишљења љекара специјалиста ортопедије са трауматологијом, и то др Б.К. од 6.4.2017. године у којем је наведено да му је ампутиран прст десне шаке у нивоу проксималне фаланге, те да је посљедица тог рањавања контрактура проксиланог и Пх зглоба трећег прста, уз ожиљак у нивоу истог зглоба и ослабљен стисак шаке-десно, а и др С.Ћ., сталног судског вјештака, у којем је наведено да је лијечен хируршки усљед рањавања тако да му је ампутиран четврти прст, након чега је проведен физикални третман, те се жали на бол у десној шаци, слабост те шаке и трњење, па да су му ограничени покрети у интерфалангеалним зглобовима трећег прста а и у МЦПХ зглобовима од другог до четвртог прста, усљед чега шаку не формира те му је ослабила моторна снага десне шаке. С тим у вези напомиње да је „дешњак“, због чега сматра да је у конкретном случају требао бити цијењен по два основа, по тачки 16. Листе у проценту од 20% због ампутације било ког прста (осим палца или кажипрста) и по тачки 5. Листе због ограничене покретљивости већине прстију, па тако да оспорени акт није правилан, а самим тим ни побијана пресуда. Предлаже да се пресуда преиначи тако да се дозвољава понављање поступка које је затражио, или да се укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање.

Тужени у одговору на захтјев остаје код разлога оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду и оспорени акт, као и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је тужиоцу статус РВИ VIII категорије са 40% војног инвалидитета, по основу рањавања дана 15.8.1992. године у десну шаку, за вријеме оружаног сукоба као припадник ВРС, утврђен рјешењем Одјелења П. од 1.2.1993. године, на основу Налаза и мишљења првостепене љекарске комисије која га је цијенила по оцјенској тачки 4. Листе у проценту од 20% (ограничена покретљивост

било ког прста појединачно, изузев палца) и по оцјенској тачки 16-20% (ампутација било ког прста, осим палца или кажипрста), а након чега му је у поступку превођења рјешењем првостепеног органа утврђен статус РВИ, али X категорије са 20% војног инвалидитета, јер је првостепена љекарска комисија ожиљне промјене и стање након ампутације и ограничене покрете трећег и петог прста, цијенила аналогно по оцјенској тачки 5-а у проценту од 20% (ограничена покретљивост већине прстију једне шаке, осим палца, према степену, 20-40%). Против тог рјешења тужилац је изјавио жалбу, која је рјешењем туженог број 16-03/2-1-6-560-1726/10 од 14.9.2011. године одбијена као неоснована, а истовремено у поступку ревизије укинута то првостепено рјешење и тужиоцу утврђен престанак статуса РВИ и права на личну инвалиднину са даном 1.10.2011. године. То рјешење туженог је постало правоснажно, доношењем пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 008068 11 У од 24.10.2012. године, којом је одбијена тужба против наведеног другостепеног рјешења туженог. Након тога је тужилац поднио приједлог за понављање поступка окончаног тим рјешењем туженог, а који приједлог је тужени одбио рјешењем број 16-03/4-1-7-560-239/2013 од 25.1.2016. године, сматрајући да нису испуњени услови за понављање поступка, али је то рјешење туженог поништено пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 018518 16 У од 20.2.2017. године, са образложењем да је у поступку одлучивања по приједлогу за понављање поступка требало примјенити Закон о правима бораца - пречишћени текст, при чему је тужени био дужан узети у обзир и медицинску документацију из 2013. године коју је тужилац приложио уз приједлог за понављање поступка, сходно чему није правилно образложење туженог да се није могла узети у обзир та документација која потиче из периода након извршене оцјене војног инвалидитета. Поступајући у извршењу те пресуде, тужени је донио предметни оспорени акт, којим је поново одбио приједлог тужиоца за понављање поступка. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна а самим тим и законита.

Неспорно је да је код тужиоца извршена ампутација четвртог прста десне шаке, како је то правилно утврђено Налазом и мишљењем другостепене љекарске комисије број ... од 13.9.2011. године, на основу чега је и донесено рјешење туженог број ... од 14.9.2011. године којим је окончан поступак чије понављање је тужилац затражио.

Како је приједлог за понављање поступка тужилац засновао на ранијој медицинској документацији, конкретно налазу и мишљењу од 25.12.1992. године др С.З. и налазу и мишљењу Амбуланте „И.“ Б. од 11.4.2011. године, која документација је била предмет разматрања од стране другостепене љекарске комисије приликом доношења рјешења којим је окончан поступак чије понављање је затражио, а такође приложио и налаз и мишљење Опште болнице П. - ортопедске амбуланте од 15.2.2013. године, у којем је погрешно наведено да му је ампутан „трећи прсте шаке десне руке, са ожиљком на четвртом прсту и ограниченим покретима у проксималном интерфалангеалном зглобу четвртог прста и мање петог прста“, правилно је Налазом и мишљењем другостепене љекарске комисије број ... од 21.3.2017. године, на којем се темељи оспорени акт, констатовано да подаци у том налазу и мишљењу Опште болнице П. од 15.2.2013. године нису тачни, јер описују ампутацију трећег прста који није ампутан, па да ранија оцјена другостепене љекарске комисије из 2011. године у потпуности одговара здравственом стању тужиоца и да нема основа за промјену.

Стога је тужени оспореним актом, на основу тог налаза и мишљења другостепене љекарске комисије, правилно одбио приједлог за понављање поступка, поднесен из основа предвиђеног у члану 234. тачка 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), што се односи

на сазнање нових чињеница или могућност употребе нових доказа који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима могли довести до друкчијег рјешења да су те чињенице односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку, што у конкретном неспорно и није случај.

Имајући у виду да је чланом 241. став 1. ЗОУП-а прописано да је орган који је надлежан за рјешавање о приједлогу за понављање поступка, дужан да (између осталог) испита да ли су околности на којима се приједлог заснива учињене вјероватним, те да у смислу става 3. тог члана, ако утврди да околности односно докази који се износе као разлог за понављање поступка нису такви да би могли довести до друкчијег рјешења, одбиће приједлог својим рјешењем, то је тужени правилно оспореним актом одбио приједлог за понављање поступка, дајући за то ваљане разлоге, који се не могу довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Како суд законитост оспореног акта испитује, у смислу члана 29. став 1. ЗУС-а на подлози чињеница утврђених у управном поступку, побијана пресуда се указује правилном, на шта не може утицати ни медицинска докуметација коју је тужилац доставио уз предметни захтјев, која је прибављена након доношења оспореног акта, тако да и није била предмет испитивања од стране другостепене љекарске комисије на чијем налазу и мишљењу се заснива оспорени акт, сходно чему не може ни утицати на законитост побијане пресуде. Та документација би евентуално могла, уз испуњавање и осталих потребних услова за понављање поступка, бити основ за подношење новог приједлога за понављање поступка, али то није предмет преиспитивања од стране овог суда по предметном захтјеву.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, како ни остали приговори тужиоца нису од утицаја на другачије одлучивање, имајући у виду да се у смислу члана 35. став 2. ЗУС-а предметни захтјев не може поднијети због неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а на које се тужилац позива, произилази да побијаном пресудом нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а који би били од утицаја на њену законитост, сходно чему се предметни захтјев, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић